

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 87.075 van 5 mei 2000

A. 85.956/XIII-1265

In zake : **de vereniging zonder winstoogmerk
CENTRUM VOOR ACTIEONDERZOEK EN
SEKSUOCRIMINELE CONSULTATIES,**
afgekort als "**CASC**",

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Eric MARON, advocaat,
Kapitein Crespelstraat 2-4
1050 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door de Minister
van Justitie,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel.

**DE WND. VOORZITTER VAN DE XIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die de vereniging zonder winstoogmerk CENTRUM VOOR ACTIEONDERZOEK EN SEKSUOCRIMINELE CONSULTATIES, afgekort als "CRASC", op 6 augustus 1999 heeft ingesteld met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 3 mei 1999 waarbij haar een toelage van 1.750.000 frank wordt toegekend als tegemoetkoming in de personeels- en werkingskosten die rechtstreeks verband houden met de begeleiding en behandeling van seksuele delinquenten die door de gerechtelijke instanties naar de verzoekende vereniging verwezen zijn, voor de periode

van 1 juli tot 31 december 1999, in zoverre, bij dat besluit, de verwerende partij aan de verzoekende vereniging minder toelagen toegekend heeft dan die welke haar voordien toegekend waren;

Gezien de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen die dezelfde verzoekende vereniging gelijktijdig heeft ingesteld;

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende vereniging de nietigverklaring van dezelfde handeling vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van Mevr. JOTTRAND, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 6 april 2000, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 27 april 2000 om 9.30 uur;

Gelet op de kennisgeving van de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag en van het verslag aan de partijen;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. E. MARON, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. J. BOURTEMBOURG, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. JOTTRAND, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van de vordering tot schorsing en van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen zich als volgt aandienen :

De in 1986 opgerichte verzoekende partij is een vereniging zonder winstoogmerk die tot doel heeft personen die als dader met het probleem van seksueel misbruik te maken hebben, een specifiek aangepaste evaluatie en begeleiding door een multidisciplinair team (seksuologen, criminologen, psychiaters, psychologen, andrologen, juristen, ...) voor te stellen. Ze geeft de voorkeur aan een criminologische benadering teneinde recidive te voorkomen.

De verzoekende partij wordt gesubsidieerd door de federale staat op grond van de medewerking die ze aan het strafrechtelijke en gerechtelijke beleid van laatstgenoemde verleent.

In 1994 en 1995 is deze toelage toegekend in het kader van een overeenkomst waarvan het doel erin bestond een modelexperiment met therapeutische begeleiding van daders van seksueel geweld voort te zetten; ze was bestemd om de personeels- en werkingskosten die verbonden waren aan de aan de gang zijnde behandelingen van daders van seksueel geweld te dekken.

Vanaf 1 januari 1996 is met het oog op deze toelage een ministerieel besluit vastgesteld, waarna koninklijke besluiten tot stand gekomen zijn waarvan in de aanhef verwezen wordt naar de begeleiding en behandeling van seksuele delinquenten in de zin van de

wet van 13 april 1995 betreffende seksueel misbruik ten aanzien van minderjarigen, te weten :

- S bij een ministerieel besluit van 22 december 1995, dat gemotiveerd wordt door de omstandigheid dat "(het) in het kader van de wet van 13 april 1995 (...) aangewezen is het modelexperiment met de therapeutische begeleiding van daders van seksueel geweld voort te zetten", wordt aan de verzoekende partij voor de periode van 1 januari tot 31 december 1996 een toelage toegekend van 8.000.000 frank als tegemoetkoming in de personeels- en werkingskosten die verbonden zijn aan de aan de gang zijnde behandelingen van daders van seksueel geweld";
- S bij een koninklijk besluit van 6 januari 1997, dat gemotiveerd wordt door dezelfde omstandigheid, wordt haar voor de periode van 1 januari tot 31 mei 1997 een toelage van 5.416.665 frank toegekend als tegemoetkoming in dezelfde kosten;
- S bij een koninklijk besluit van 10 juni 1997, dat gemotiveerd wordt door dezelfde omstandigheid, wordt haar voor de periode van 1 juni tot 31 december 1997 een toelage van 7.600.000 frank toegekend als tegemoetkoming in dezelfde kosten;
- S bij een koninklijk besluit van 17 december 1997, dat gemotiveerd wordt door dezelfde omstandigheid, wordt haar voor de periode van 1 januari tot 30 juni 1998 een toelage toegekend van 5.400.000 frank als tegemoetkoming in de personeels- en werkingskosten die verbonden zijn aan de aan de gang zijnde behandelingen van daders van seksueel geweld; tegen dat besluit is een beroep tot nietigverklaring ingesteld dat nog hangende is onder het nummer A. 81.091/XIII-919;

- S bij een koninklijk besluit van 24 juni 1998, dat gemotiveerd wordt door de omstandigheid dat "(het) in het kader van de wet van 13 april 1995 (...) aangewezen is de toelage van het CENTRUM VOOR ACTIEONDERZOEK EN SEKSUOCRIMINELE CONSULTATIES voor de therapeutische begeleiding van daders van seksueel geweld te verlengen", wordt aan de verzoekende partij voor de periode van 1 juli tot 31 december 1998 een toelage van 3.500.000 frank toegekend als tegemoetkoming in de personeels- en werkingskosten die rechtstreeks verband houden met de behandeling van seksuele delinquenten die door de gerechtelijke instanties naar dat centrum worden verwezen; tegen dat besluit is hetzelfde beroep tot nietigverklaring als het vorige ingesteld;
- S bij een koninklijk besluit van 18 december 1998, dat gemotiveerd wordt door de omstandigheid dat "doordat de VZW CENTRUM VOOR ACTIEONDERZOEK EN SEKSUOCRIMINELE CONSULTATIES daders van seksueel geweld begeleidt en behandelt in het kader van de wet van 13 april 1995 (...) (en dat het derhalve) aangewezen is aan die vereniging een toelage toe te kennen als tegemoetkoming in de kosten van die behandeling en begeleiding", wordt haar voor de periode van 1 januari tot 30 juni 1999 een toelage van 2.500.000 frank toegekend als tegemoetkoming in de personeels- en werkingskosten die rechtstreeks verband houden met de begeleiding en behandeling van seksuele delinquenten die door de gerechtelijke instanties naar dat centrum worden verwezen; tegen dat besluit is een beroep tot nietigverklaring ingesteld dat nog hangende is onder het nummer A. 82.592/XIII-1044;
- S bij een koninklijk besluit van 3 mei 1999, dat gemotiveerd wordt door dezelfde omstandigheid, wordt aan de verzoekende vereniging voor de periode van 1 juni 1998 tot 31 december 1999 een toelage van 1.750.000 frank toegekend als tegemoetkoming in

dezelfde kosten. Dat is de bestreden handeling; ze is ter kennis van de verzoekende vereniging gebracht bij een brief van 10 juni 1999.

Aangezien het bedrag van de haar toegekende toelagen sinds 1997 daalt, adieert de verzoekende partij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 20 augustus 1997; de rechtbank spreekt op 29 oktober 1997 een beslissing uit waarbij ze, bij voorraad uitspraak doende, de verwerende partij verbiedt de toelage van de verzoekende vereniging te schrappen doordat een dergelijke beslissing gegrond zou zijn op de omstandigheid dat de Franse Gemeenschap en het Waals Gewest zouden weigeren met haar samen te werken of niet zouden willen dat de verwerende partij aan de verzoekende vereniging toelagen blijft toekennen, en waarbij ze de verwerende partij beveelt de verzoekende vereniging toelagen te blijven toekennen tot na 31 december 1997, tenzij de verwerende partij nieuwe motieven aanvoert tot staving van de schrapping van die toelagen, dit op verbeurte van een dwangsom van 13.000.000 frank per jaar. Deze beslissing heeft uitwerking ofwel tot de datum waarop de verwerende partij beslist de verzoekende vereniging tot na 31 december 1997 toelagen te blijven toekennen, ofwel tot de datum waarop de Raad van State uitspraak heeft gedaan over het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de toekomstige beslissing van de verwerende partij indien deze de toelage van de verzoekende partij zou schrappen, ofwel, ten slotte tot de datum waarop de termijn om een dergelijk beroep in te stellen zal verstreken zijn. De verwerende partij heeft tegen deze beslissing beroep ingesteld. De gerechtelijke procedure is nog steeds aan de gang bij het hof van beroep te Brussel;

Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat het door de verzoekende vereniging ingestelde beroep, in zoverre daarmee de

nietigverklaring wordt gevorderd van het besluit waarbij haar een toelage wordt toegekend, "doordat de bedragen van de toelagen die in die handeling vermeld worden lager zijn dan de bedragen die voordien reeds ontvangen zijn", geen beroep tot nietigverklaring is, maar in zekere zin een beroep tot herziening, waarvan de Raad van State geen kennis kan nemen;

Overwegende dat de verzoekende vereniging de bestreden handeling uitlegt in die zin dat ze een vermindering van de haar toegekende toelagen meebrengt;

Overwegende dat de toekenning van toelagen een handeling is tot uitvoering van de begroting; dat naar luid van artikel 174 van de Grondwet de begroting elk jaar wordt goedgekeurd; dat het toekennen van toelagen, in ieder geval wanneer dat niet het gevolg is van de toepassing van regelingen van blijvende aard, geregeld wordt door het beginsel van de jaarperiodiciteit van de begroting; dat in het onderhavige geval geen enkele wetgeving of regelgeving van toepassing is op de toekenning van toelagen ten laste van artikel 12 51 03 3307, "toelagen aan organismen belast met de therapeutische begeleiding van de daders van seksuele misdrijven", van de begroting van het Ministerie van Justitie;

Overwegende dat in deze context elk besluit waarbij een toelage wordt toegekend, zich in rechte aandient als een autonome beslissing waarbij de begroting van het lopende jaar uitgevoerd wordt; dat de toelage elk jaar wordt toegekend, rekening houdend met de budgettaire mogelijkheden, met het aantal instellingen die er aanspraak op kunnen maken en met de gepastheid om ze er aanspraak op te laten maken en om het bewuste krediet uit te geven, dat alleen een toestemming verleent om het uit te geven en geenszins een verplichting doet ontstaan; dat het toekennen, voor één jaar, van een toelage van een bepaald bedrag geen

enkele verbintenis, zelfs geen morele, meebrengt om er een andere het volgende jaar toe te kennen, en tot geen enkele gedragslijn aanleiding geeft waaraan de overheid alleen met een uitdrukkelijke of impliciete beslissing kan voorbijgaan; dat het verschil in min of in meer dat er in voorkomend geval kan bestaan ten opzichte van een toelage van dezelfde aard die voordien toegekend is juridisch geen verhoging of verlaging oplevert, en dat uit de omstandigheid dat een bepaald bedrag vastgesteld is niet kan worden afgeleid dat er een impliciete beslissing bestaat waarbij de toekenning van een verschillend bedrag wordt geweigerd, zelfs indien de verwerende partij goed weet dat de verzoekende partij aanspraak maakt op een hogere toelage wegens de stappen die ze gedaan heeft en de rechtsvordering die ze ingesteld heeft; dat een impliciete beslissing waarbij een hogere toelage wordt geweigerd dan die waarin het bestreden besluit voorzag alleen kan worden afgeleid uit het stilzwijgen dat de overheid gedurende vier maanden bewaard heeft na een aanmaning om een toelage van een bepaald bedrag toe te kennen, en gesteld dat de overheid "ertoe gehouden is uitspraak te doen"; dat de bestreden impliciete beslissing niet kan worden afgeleid uit het besluit van 3 mei 1999; dat de vordering tot schorsing, doordat ze doelloos is, onontvankelijk is en moet worden afgewezen; dat de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen ook moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen worden afgewezen.

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, rechtsprekend in kort geding, op vijf mei tweeduizend door :

de Hr. LEROY, staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevr. MALCORPS, griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. LEROY.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.